

Arrest

nr. 62 092 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VANDORPE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 januari 1977 te Tallinding. U bent van Fulla origine. U woonde samen met uw vrouw en twee kinderen in Faji Kunda. U werkte sinds 1 mei 2009 als accountant voor het National Treasury Department te Banjul. Op 2 maart 2010 werd uw oom (F.S.) gearresteerd door het National Intelligence Agency (NIA) omdat men hem verdacht van betrokkenheid bij een poging tot staatsgreep in 2006 in Gambia tegen de huidige president. Uw oom stond aan het hoofd van de Navy van het Gambiaanse leger. U en uw familie wisten niet waar uw oom was en of hij nog in leven was tot 18 juni 2010. Op die dag vroeg uw oom aan de rechter toestemming om bezoek te mogen ontvangen van zijn familie. De volgende dag bent u hem gaan bezoeken in de Mile II gevangenis. Uw oom vroeg aan u om een aantal documenten van hem in veiligheid te brengen die zich in een kluis in zijn woning bevonden. Het ging om zijn militaire

certificaten, zijn paspoort en het eigendomsbewijs van zijn huis. U bent die documenten gaan halen en u heeft ze verplaatst naar een kluis in uw woning.

Op 24 juli 2010 is het National Intelligence Agency u komen halen op uw werk. Ze vroegen u mee te gaan naar hun bureau in Banjul. Uiteindelijk werd u twee weken vastgehouden in het bureau van het NIA. Daar werd u ondervraagd over de documenten van uw oom. U ontkende dat u ze in uw bezit had. Nadat ze u mishandelden, gaf u toe dat de documenten in uw huis lagen. U bent ze vervolgens samen met enkele agenten gaan halen in uw woning. Uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart werden eveneens in beslag genomen. U werd opnieuw meegenomen door de NIA-agenten en werd nogmaals mishandeld. Het NIA was op zoek naar een lijst met namen van personen die meegewerkt zouden hebben aan de poging tot staatsgreep in 2006. U had een dergelijke lijst niet. Vervolgens wilde men dat u zou getuigen tegen uw oom. U werd bedreigd met de dood indien u niet zou getuigen. U werd eveneens een studiebeurs in het Verenigd Koninkrijk beloofd indien u wel zou getuigen. Uiteindelijk stemde u in om te getuigen tegen uw oom en werd u na twee weken vrijgelaten. U werd geacht om op 16 augustus 2010 te verschijnen voor de rechtbank om te getuigen tegen uw oom.

De dag na uw vrijlating zocht u hulp bij vrienden van uw oom. Zij waren bereid u te helpen. Op 14 augustus 2010 brachten deze vrienden van uw oom u naar een klein dorp, Pakaliba. Daar moest u tijdelijk onderduiken. U verbleef er twee maanden. Op 19 oktober 2010 kwamen diezelfde vrienden u oppikken, brachten u in een militair voertuig naar de luchthaven, waar een andere persoon u opwachtte. Met deze persoon bent u per vliegtuig naar België gekomen. Op 19 oktober 2010 hebt u Gambia verlaten en op 20 oktober 2010 bent u aangekomen in België. Op 21 oktober 2010 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden omtrent de periode tussen 2 maart 2010, de dag dat uw oom (F.S.) gearresteerd werd, en 18 juni 2010, de dag dat uw oom toestemming kreeg van de rechtbank om bezoek te ontvangen van zijn familie. Zo verklaarde u op de hoogte te zijn van de arrestatie van uw oom, enerzijds via de televisie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 3 maart 2011, hierna gehoorverslag CGVS, p.8) en anderzijds via een ‘insider’ die werkte op het bureau van uw oom en die uw familie vertelde dat uw oom aangehouden was door het National Intelligence Agency op zijn werk in Banjul (gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde eveneens niet te weten waar uw oom vervolgens was en of hij nog in leven was gedurende de periode tot 18 juni 2010 (gehoorverslag CGVS, p.12). Anderzijds was u wel op de hoogte van de rechtbankzitting die plaatsvond op 18 juni waar uw oom de toestemming kreeg om bezoek te ontvangen van zijn familie. Vrienden van uw oom hadden dit verteld aan uw familie (gehoorverslag CGVS, p.8). Het is niet erg aannemelijk dat uw familie enerzijds op de hoogte werd gebracht van de rechtbankzitting door vrienden van uw oom, maar dat anderzijds uw familie totaal in het ongewisse was over het feit waar uw oom zich bevond en zelfs of hij al dan niet nog in leven was vóór deze rechtbankzitting. U verklaarde ook pogingen te hebben ondernomen, samen met uw familie, om te weten te komen waar uw oom zich bevond en of hij nog in leven was in bovenvermelde tussenperiode. Zo beweerde u naar de politie, het National Intelligence Agency en de militaire politie te zijn geweest om te informeren naar uw oom (gehoorverslag CGVS, p.12). Ze konden u daar echter geen informatie geven over uw oom (gehoorverslag CGVS, p.12). Het is nogmaals niet aannemelijk dat u niet gebruik maakte van de kanalen waarover u aangaf te beschikken, met name de vrienden van uw oom, om te achterhalen waar uw oom zich bevond. U vertelde bovendien deze vrienden zelf ook te kennen (gehoorverslag CGVS, p.15). De namen van die vrienden van uw oom kon en wilde u niet geven – omdat zij u dit gevraagd hadden en u ze het vervolgens beloofde-, maar u kon wel zeggen dat het vrienden uit het leger betrof en één zakenman (gehoorverslag CGVS, p.8 en p.16). Het is verwonderlijk dat u dit kanaal wel aanwendde om uw vlucht uit Gambia te organiseren, maar niet om te weten te komen waar uw oom zich bevond in bovenvermelde tussenperiode.

Samenhangend met bovenstaande vaststellingen is het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u en uw familie slechts een advocaat hebben gezocht na 18 juni 2010. U en uw familie wisten immers dat uw oom gearresteerd was door het National Intelligence Agency via een ‘insider’ (gehoorverslag, p.11), maar toch hebben jullie gewacht tot na 18 juni om een advocaat te zoeken. Bovendien gaf u tijdens het gehoor aan dat uw vader de uiteindelijk aangestelde advocaat al langere tijd kende (gehoorverslag CGVS, p.9), wat de drempel nog zou moeten verlagen om hulp te zoeken en advies in te winnen bij een advocaat.

Voorts kunnen ook bedenkingen gemaakt worden betreffende de documenten van uw oom die u, volgens uw verklaringen, in veiligheid moest brengen. Ten eerste kon u niet duidelijk

maken waarom deze documenten zo dringend in veiligheid moesten gebracht worden. Men kan zich de vraag stellen waarom het National Intelligence Agency in ruim drie maanden tijd niet een eventuele huiszoeking uitgevoerd heeft in de woning van uw oom indien die documenten werkelijk zo essentieel waren. Bovendien antwoordt u ontwijkend op de vraag waarom het NIA geen huiszoeking heeft uitgevoerd in de woning van uw oom. Zo zegt u dat die documenten nog niet ter sprake waren gekomen en dat het NIA dacht dat er een lijst met namen van betrokkenen bij de staatsgreep tussen de documenten zat (gehoorverslag CGVS, p.11). U slaagt er bijgevolg niet in om een afdoend antwoord te formuleren op de vraag waarom het NIA geen huiszoeking heeft uitgevoerd in de woning van uw oom tussen 2 maart 2010 en 18 juni 2010, aangezien ze blijkbaar toch geïnteresseerd waren in bepaalde documenten, waarvan u het belang voor de Gambiaanse autoriteiten echter niet kan aantonen. Ten tweede antwoordt u immers op de vraag waarom deze documenten zo belangrijk waren voor uw oom dat hij bang was dat zijn woning geconfisqueerd zou worden en dat zijn identiteitsdocumenten in beslag zouden worden genomen (gehoorverslag CGVS, p.8). Het is echter niet aannemelijk dat de Gambiaanse autoriteiten, indien ze de woning van uw oom in beslag zouden willen nemen, daarvoor het eigendomsbewijs van die woning nodig zouden hebben. Het blijft bijgevolg onduidelijk waarom deze documenten zo belangrijk waren voor de Gambiaanse autoriteiten en voor uw oom. Ten derde gaf u tijdens het gehoor aan dat het NIA op zoek zou zijn geweest naar een lijst met de namen van couppelegers in 2006 (gehoorverslag CGVS, p.11). Het bestaan van een dergelijke lijst zou niet alleen erg merkwaardig zijn, daarenboven zou het nogmaals logisch geweest zijn dat, indien zulke lijst daadwerkelijk gezocht werd, de Gambiaanse autoriteiten reeds voor uw arrestatie een huiszoeking zouden uitgevoerd hebben in de woning van uw oom, wat dus niet gebeurd blijkt te zijn.

Aangezien u er niet in slaagt de belangrijkheid van de desbetreffende documenten te duiden, brengt dit eveneens de geloofwaardigheid van uw aanhouding door de inlichtingendienst NIA in het gedrang aangezien die daar, zoals uit uw verhaal blijkt, in eerste instantie aan gelinkt is. Daarenboven kunt u niet in voldoende mate aantonen waarom net u geïnterviewd werd, en andere leden van uw familie geen problemen kenden.

Immers de aanleiding van uw aanhouding waren de documenten van uw oom, en in tweede instantie een getuigenis tegen uw oom. Bovendien weet u niet hoe het NIA wist dat die documenten in uw woning lagen (gehoorverslag, p. 13). Het is weinig waarschijnlijk dat u aangehouden zou worden enkel omwille van deze documenten. U brengt zoals reeds gezegd ook een lijst met namen van couppelegers ter sprake tijdens het gehoor (gehoorverslag, p.6), waarvan het NIA dacht dat u ze eventueel in uw bezit had, maar u slaagt er niet in om deze lijst op welke manier ook te kaderen in uw relaas en te verklaren waarom die lijst bij u gezocht werd.

Wat betreft de getuigenis tegen uw oom, vertelde u dat, tijdens uw twee weken durende arrestatie, door agenten van het NIA opgeschreven en verteld werd wat u moest vertellen tijdens de rechtbankzitting (gehoorverslag CGVS, p.13-14). Op vragen over wat u dan moest vertellen, kan u echter enkel de hoofdzaken vertellen en geen details (gehoorverslag CGVS, p.14). Zo moest u onder andere vertellen dat u uw oom had horen praten met vrienden over de coup poging, maar u kunt niet zeggen wanneer die gesprekken dan zouden moeten hebben plaatsgevonden.

Bovendien kunt u niet verduidelijken waarom u geïnterviewd werd en andere familieleden geen problemen kenden. Als reden hiervoor haalt u de goede relatie aan die u had met uw oom en dat de kinderen van uw oom nog minderjarig zijn (gehoorverslag CGVS, p.15), en dat om deze reden uw oom u vroeg zijn documenten in veiligheid te brengen, en niet aan iemand anders van de familie. Echter op de vraag of u uw oom veel zag, antwoordde u eerst negatief, aangezien jullie beiden in verschillende steden woonden. U preciseert dit later echter wel door te zeggen dat u veel telefonisch contact had met hem, dat u hem tijdens de weekends bezocht en dat u hem zelfs af en toe op zijn werk bezocht in Banjul, aangezien zijn werkplaats zich op slechts vijf minuten van de uwe bevond (gehoorverslag CGVS, p.10). Dit wat dubbelzinnige antwoord is niet alleen niet overtuigend, bovendien, indien jullie relatie inderdaad zo goed was, is het vreemd dat u zeer weinig over de militaire carrière van uw oom kan vertellen. U weet enkel dat hij als 'private soldier' is begonnen in het Gambiaanse leger en dat hij na verschillende opleidingen gepromoveerd is tot hoofd van de Navy. U weet echter niet sinds wanneer hij aan het hoofd van de Navy staat en wat zijn functies ervoor waren (gehoorverslag CGVS, p.10). Uw antwoord, ter verklaring van het feit dat u niet goed op de hoogte bent van de militaire carrière van uw oom -namelijk dat u niet veel van het leger weet- doet niet ter zake. Het gaat hier immers om vragen betreffende een persoonlijke carrière van iemand waarmee u blijkbaar een goede relatie heeft en niet over kennis van het Gambiaanse leger in het algemeen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U slaagt er niet in een individuele 'gegronde vrees voor vervolging' of 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' aannemelijk te maken. U kunt niet aantonen dat de problemen van uw beweerde oom een potentieel risico of gevaar voor uzelf betekenen. De pers- en internetartikelen, die u voorlegde op het Commissariaat-generaal, hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie aangezien u nergens bij naam genoemd wordt (gehoorverslag CGVS, p.10). Deze artikelen zijn enkel een bevestiging van de aanhouding van (F.S.) en zijn hangende rechtszaak in Gambia. Zijn arrestatie en zijn daarmee gepaarde problemen worden echter niet in twijfel getrokken. Tijdens het gehoor bracht u bovendien ook een getuige ter sprake die een reeds eerder uitgesproken gevangenisstraf uitzit wegens vermeende betrokkenheid in de coup poging van 2006. De Gambiaanse autoriteiten hadden hem beloofd zijn gevangenisstraf op te heffen en hem opnieuw op te nemen in het Gambiaanse leger, indien hij bereid was te getuigen tegen (F.S.) (gehoorverslag CGVS, p.11). Deze persoon weigerde echter te getuigen en zit nog steeds in de gevangenis. Niets wijst erop dat hem een verzwarende straf werd opgelegd, laat staan dat hij gedood werd. Dit is nogmaals een aanwijzing dat uw persoonlijke vrees opgesloten te worden en in het slechtste geval zelfs gedood te worden, omdat u niet zou willen getuigen tegen uw oom, niet aannemelijk is.

Tot slot legde u op het Commissariaat-generaal een kopie van uw Gambiaans rijbewijs en op de Dienst Vreemdelingen zaken een kopie van uw Gambiaanse identiteitskaart voor. Deze documenten veranderen echter niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit wordt immers niet meteen in twijfel getrokken. U legde op het Commissariaat-generaal ook nog twee andere documenten betreffende uw persoonlijke situatie voor. Vooreerst een bewijs van familie verwantschap met (F.S.). Dit document ondersteunt niet onmiddellijk uw mogelijke verwantschap aangezien de voornaam van uw beweerde oom op het document tot drie maal toe fout gespeld is. Op het document is sprake van (F. Sr), en niet (F.S.); er mag op zijn minst verwacht worden dat de naam van die bepaalde persoon correct geschreven is, zeker in dergelijk officieel document dat een familieband wil aantonen. U legde ook een aanhoudingsbevel voor tegen u gericht en uitgaande van de 'high court' van Gambia. Ook betreffende dit document kunnen enkele bemerkingen gemaakt worden. Zo gaat het document blijkbaar uit van de 'high court', maar is het wel afgestempeld door de 'criminal court'. Bovendien vermeldt het document geen datum wanneer het zou zijn opgesteld. Het aanhoudingsbevel vangt op volgende wijze aan: 'between the state (applicant) and (M.L.) (respondent)'. Het lijkt niet logisch om een aanhoudingsbevel op dergelijke wijze in te leiden, gezien het dwingende en gebiedende karakter dat normaal uitgaat van een dergelijk document duidelijk geen 'afsprake' tussen twee personen betreft. Op het Commissariaat-generaal legde u ook enkele attesten voor van uw vroegere werkgevers in Gambia. Deze documenten wijzigen eveneens niets aan bovenstaande vaststellingen in het kader van uw asielrelaas aangezien ze er geen betrekking op hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing aangaande de periode tussen 2 maart 2010 en 18 juni 2010. Verzoeker stelt dat hij, noch de vrienden van (F.S.), noch enige andere kennis van verzoeker of diens familie meer informatie konden verkrijgen over (F.S.). Verzoeker haalt ondermeer aan dat een medewerker van (F.S.) - de 'insider' volgens de bestreden beslissing - aan zijn familieleden verteld heeft dat (F.S.) gearresteerd werd door de NIA, maar dat hij uiteraard niet wist naar welke locatie de NIA hem zou brengen daar hij enkel getuige was van de arrestatie, maar ook niet meer kon vertellen dan dat hij gearresteerd was. Verzoeker werpt op dat hij en de familie geprobeerd hebben om, onder meer via vrienden van zijn oom, meer informatie te verkrijgen over de locatie.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft vermeld dat verzoeker de vrienden van (F.S.) niet zou hebben aangesproken om hem te vinden of om meer informatie over hem te verkrijgen. Verzoeker heeft dit wel degelijk gedaan maar deze vrienden, die op één persoon na allen deel uitmaken van het leger, hebben geen toegang tot de informatie van de NIA. Verzoeker verklaart dat het verschijnen van (F.S.) voor de rechtbank op 18 juni 2010 publieke informatie was waarvan de familie van verzoeker op de hoogte kon zijn of worden gesteld. Volgens verzoeker is het pas op het moment dat een verdachte voor de rechtbank moet verschijnen dat het duidelijk wordt waarvan deze wordt beschuldigd en dat voor dit tijdstip iedereen (behalve de NIA) in het duister moet tasten. Verzoeker

meent dat hem helpen ontsnappen iets was wat wél binnen de invloedzone van de vrienden van (F.S.) lag.

Verzoeker verklaart dat het geen zin had om voor 18 juni 2010 een advocaat te contacteren, enerzijds omdat deze toch geen toegang zou kunnen krijgen tot (F.S.) en anderzijds omdat nog niet eens geweten was waarvan deze zou worden beschuldigd. Verzoeker haalt ondermeer nog aan dat tussen het tijdstip waarop een persoon door de NIA wordt gearresteerd en het tijdstip dat deze voor de rechtbank verschijnt, er helemaal niets geweten is over deze persoon. Tot 18 juli was het volgens verzoeker niet duidelijk waar (F.S.) verbleef, was het bijgevolg niet mogelijk om hem te spreken of op een andere manier contact met hem te nemen. Tot deze datum was het niet een duidelijk waarvan (F.S.) werd beschuldigd. Verzoeker verwijst naar de notities van zijn raadsman, bijgevoegd bij voorliggend verzoekschrift (stuk 2, p. 8).

Betreffende de documenten (militaire documenten, paspoort en eigendomsbewijs van de woning) van (F.S.) die verzoeker moest ophalen in zijn huis om deze in veiligheid te brengen, verklaart verzoeker dat het heel goed mogelijk is dat de beslissing om zijn oom te vervolgen voor de deelname aan de coup van 2006 slechts een tijd na 2 maart 2010 is genomen, maar dat hierover geen zekerheid bestaat. Verzoeker stelt dat hij nooit heeft beweerd dat de NIA nooit een huiszoeking heeft gehouden in de woning van zijn oom. Verzoeker verwijst naar zijn notitie tijdens het gehoor van het CGVS waaruit blijkt dat verzoeker gevraagd werd waarom de NIA de documenten niet in beslag had genomen tussen 2 maart 2010 en 18 juni 2010 en dat verzoeker toen geantwoord heeft dat hij dit niet wist en dat de NIA vooral geïnteresseerd was in een lijst met personen die hadden meegewerkt aan de coup van 2006. Verzoeker stelt dat de NIA wel degelijk in het huis van zijn oom is geweest in die periode maar dat de NIA de documenten die zich in de woning van zijn oom bevonden niet hebben meegenomen, aangezien de lijst met personen die zouden hebben meegewerkt aan de coup van 2006 hier niet tussen zat.

Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing die zijn arrestatie in twijfel trekt en de reden waarom hij en niet een ander lid van zijn familie zou geïnterviewd worden, in vraag stelt. Verzoeker voert aan dat hij niet weet waarom het NIA dacht dat hij in het bezit was van documenten van zijn oom en van de lijst met personen die betrokken waren bij de coup van 2006 en dat hij hierover reeds duidelijk was op het CGVS. Verzoeker werpt in voorliggend verzoekschrift een aantal mogelijke hypothesen op die hij tijdens zijn interview op het CGVS naar voren heeft geschoven. Verzoeker meent dat het onredelijk is om te eisen dat hij zou weten waar de NIA haar informatie vandaan haalde.

Verzoeker stelt aangaande de getuigenis die door de NIA werd opgesteld ten laste van zijn oom dat hij op het CGVS verklaarde dat hij de rechtbank moest vertellen dat hij zijn oom hoorde praten met vrienden over de poging tot coup in 2006, dat zijn oom op de hoogte was van de lijst van medeplichtigen en dat de leider van de coup vaak bij zijn oom op bezoek kwam.

Verzoeker is het niet eens dat de goede relatie tussen hem en zijn oom (F.S.) in twijfel getrokken wordt op basis van het feit dat hij de precieze functies van zijn oom in het leger niet zou kennen. Volgens verzoeker vroeg het CGVS naar de verschillende functies van zijn oom, maar werd dit door hem verkeerd begrepen als de inhoud van het werk van zijn oom. Verzoeker wijst er wederom op dat hij geen militaire carrière had, maar dat hij wel op de hoogte is van de verschillende rangen die zijn oom heeft bekleed in het leger, hiernaar werd echter op het CGVS niet gevraagd. Verzoeker verwijst hiertoe naar de notities van zijn raadsman. Verzoeker stelt dat het moeilijk is voor een burger om informatie te geven over specifieke functies. Verzoeker meent dat het betreurenswaardig is dat dergelijk misverstand nu slechts is vastgesteld, maar dat het ook de taak van het CGVS is om bij eventuele onduidelijkheden in het antwoord van verzoeker om bijkomende verduidelijkingen te vragen.

Verzoeker voert verweer tegen de opmerkingen omtrent bepaalde documenten van verzoeker te staving van zijn asielrelaas.

Aangaande het document ter staving van de verwantschap van verzoeker met zijn oom (F.S.), verklaart hij dat hij dit document slechts op de dag van het interview van het CGVS ontving, dat hij niet in de mogelijkheid was om het in detail na te gaan of een verbeterde versie te bekomen. Verzoeker voegt bij voorliggend verzoekschrift de correcte versie van dit document.

Verzoeker argumenteert waarom het bijgebrachte arrestatiebevel wel degelijk authentiek en geloofwaardig is.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn binnenkomst in België zijn niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, beweerdelijk in het bezit van een paspoort op andermans naam die hij niet kent, in het post-9/11-tijdperk op de luchthaven zijn paspoort niet moest geven en dat dit werd geregeld door een ander persoon (administratief dossier, stuk 3, p.6).

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn asielmotieven, namelijk dat een medewerker van (F.S.) aan zijn familieleden verteld heeft dat (F.S.) gearresteerd werd door de NIA, maar dat hij ook niet meer kon vertellen dan dat hij gearresteerd was. Te dezen is het inderdaad opmerkelijk en niet plausibel dat verzoeker helemaal niet op de hoogte was waar zijn oom zich na zijn arrestatie door de NIA tot 18 juni 2010 bevond, laat staan of hij in die periode nog in leven was, terwijl hij wel op de hoogte was van de rechtbankzitting op 18 juni 2010 waar zijn oom de toestemming kreeg om bezoek te ontvangen van zijn familie. In dit verband is inderdaad terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie op de hoogte werd gebracht van de rechtbankzitting door 'vrienden van zijn oom', maar dat deze 'vrienden van zijn oom' de familie dan niet konden meedelen waar zijn oom zich bevond, laat staan of zijn oom nog in leven was; te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat deze 'vrienden van zijn oom', waarvan hij de naam niet wil melden, in het leger werkten (*ibid.*, p. 8), verzoeker hielpen met een onderduikadres (*ibid.*, p. 16-17) en om middels een militair voertuig het land te verlaten (*ibid.*, p.7). Verzoeker beweerde op het CGVS dat de 'vrienden van zijn oom' voor de zittingsdag op 18 juni 2010 verzoeker en zijn familie hebben ingelicht over de verschijning van zijn oom voor de rechtbank zodat het duidelijk is dat deze 'vrienden van zijn oom' niet in het duister dienden te tasten rond deze zaak, zoals verzoeker laat uitschijnen in voorliggend verzoekschrift. Het is geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich tot deze 'vrienden van zijn oom' zou richten, die duidelijk meer op de hoogte waren van de zaak van zijn oom, om te achterhalen waar zijn oom zich dan bevond. Gelet op de voorgehouden belangrijkheid van de 'vrienden van zijn oom' is het niet aannemelijk dat verzoeker of diens familie niet op de hoogte waren van de situatie van hun oom naar aanleiding van zijn arrestatie; voormelde vaststelling is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Inzake de motivering omtrent het (niet) raadplegen van een advocaat dient te worden opgemerkt dat in dergelijke omstandigheden van grote onwetendheid net wel kan verwacht worden dat de naasten van de gearresteerde beroep zouden doen op een advocaat om de reden van arrestatie en de plaats van vasthouding te achterhalen, zeker gelet op de hoge maatschappelijke functie van verzoekers oom. Verzoeker, op het CGVS gevraagd werd waarom pas op 18 juni 2010 een advocaat gezocht werd en

niet eerder, verklaarde enkel dat hij en de familie niet wisten waarom hij gearresteerd was, noch of hij nog in leven was en evenmin waar zijn oom zich dan zou bevinden (*ibid.*, p. 12). Het is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie op de hoogte waren van de arrestatie door het NIA op 2 maart en pas na 18 juni 2010 een advocaat hebben aangezocht om zijn oom juridische bijstand te verlenen en meer duidelijkheid te krijgen aangaande zijn situatie. Te meer daar uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoekers vader de advocaat, die tenslotte werd aangesteld, reeds langere tijd kende. De motieven van de bestreden beslissing hieromtrent blijven onverminderd overeind.

Omtrent de documenten die verzoeker in opdracht van zijn oom uit diens huis diende te halen, wordt vooreerst vastgesteld dat hij niet aantoonde welk nut de militaire documenten, paspoort en eigendomsbewijs van de woning (*ibid.*, p. 8) in hoofde van de NIA zouden kunnen hebben daar dit ofwel publieke informatie dan wel persoonlijke informatie is die gekend is door de overheden.

Waar verzoeker aanvoert dat “[d]e NIA is wel degelijk in het huis van (F.S.) geweest in deze periode” maar dat zij de documenten niet hebben meegenomen aangezien de lijst van medewerkers aan de coup van 2006 hier niet tussen zat, blijkt dat geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker aanvankelijk ontwijkend antwoordt op de vraag of de veiligheidsdiensten de woning reeds hadden doorzocht, maar nadien aangeeft dat hij niet weet waarom er tussen maart 2010 en juni 2010 geen zoeking is uitgevoerd in de woning van zijn oom (*ibid.*, p. 11). Dient tevens te worden opgemerkt dat een “*lijst van medewerkers aan de coup*” bezwaarlijk kan aanzien worden als een voorhanden zijnde gegeven, zeker omwille van de functie en positie van verzoekers oom die dergelijk amateuristisch handelen uitsluit.

Voormelde vaststellingen ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de noodzaak van de NIA om hem te arresteren, waarvan hij overigens geen begin van bewijs bijbrengt, en het onder druk te zetten om te getuigen tegen zijn oom, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker omtrent de inhoud van de vermeende getuigenis eveneens zeer oppervlakkige verklaringen aflegt (*ibid.*, p.14).

Betreffende het door verzoeker neergelegde aanhoudingsbevel dat tegen hem gericht is en uitgaat van de ‘High Court’ van Gambia, werd terecht geoordeeld dat het document blijkbaar uitgaat van de ‘High Court’, maar wel is afgestempeld door de ‘criminal court’. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de High Court zowel bevoegd is voor burgerrechtelijke als strafrechtelijke zaken wordt te dezen niet ondersteund door enig begin van bewijs. Verweerder merkt terecht op dat logischerwijze kan verwacht worden dat een document dat uitgaat van de ‘High Court’ ook wordt afgestempeld door deze zelfde instantie. Verder is in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het document geen datum vermeldt wanneer het zou zijn opgesteld. Tevens werd terecht opgemerkt dat de inleiding van het aanhoudingsbevel weinig logisch is gezien het dwingende en gebiedende karakter dat normaliter van een dergelijk document uitgaat; “*between the state (applicant) and (M.L.) (respondent)*” kan bezwaarlijk aangenomen worden als inhoud van een arrestatiebevel daar de opdracht tot arrestatie geen ‘afpraak’ tussen twee personen betreft. De zinsnede onderaan het document die stelt “*Herein fail you not at your own peril*” (vrije vertaling: “*Hierin wordt niet gefaald op eigen risico*”) kan evenmin aanzien worden als de slotformule van een document dat uitgaat van de “High Court”.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het feit dat hij persoonlijk in de negatieve aandacht staat van de autoriteiten omwille van de vermeende familieband met (F.S.). Kritiek op de overvloedige motieven kan niet leiden tot een andere oordeelvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat hij aan deze criteria beantwoordt. Verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem aangehaalde asielmotieven. Verzoeker voegt bij voorliggend verzoekschrift persartikelen over de zaak (F.S.) toe. Verzoeker stelt dat hij het niet eens is met de argumentatie van het CGVS dat een getuige, die een gevangenisstraf uitzit voor vermeende betrokkenheid bij de coup van 2006 en die door de Gambiaanse overheid wordt beloofd opnieuw in het Gambiaanse leger opgenomen te worden indien hij zou getuigen, niet zwaarder werd gestraft na zijn weigering te getuigen, aangezien deze persoon een levenslange gevangenisstraf uitzit.

3.2. Verzoeker baseert zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen die hij laat gelden bij het asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.)

en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS